

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. IX. Plurimum referre quod tyrones magno feruore Religiosam vita[m]
auspice[n]tur; ac difficultates & amaritudines perfectionis magno animo
egredia[n]tur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

his profundè humiliari innitentes. perseverantiam suam reddant tutiorè, donec eius impetrent coronam. Debent quoq; animum maiorem assumere ex eo, quòd, cum duodecim Saluator elegerit, vnus tan en solus peruersus fuerit quasi dæmon: vt significaret inter eos, qui vera Dei vocatione sunt ad Religionem vocati, paucos esse qui retrocedant; si cum plurimis confertur, qui ad huius status conseruationem, ac Domini qui eum fundauit, potiam perseverant.

CAPVT IX.

PLURIMUM REFERRE QVOD TYRONES MAGNO FERVORE
*Religiosam vitam nãspiciunt; ac d'fficultates & amaritudines perfectionis
magno animo aggrediuntur.*

VI TANDEM conculcatis tentationibus & impedimentis à Dæmone obiectis, Religioem sunt ingressi: si excellentium gloriosumq; finem, in quem tendunt, assequi velint: necesse est statim à principio rem aggredi cum eo feruore ac perfectione, quæ est Tyronum propria. Nam ipsa perfectio multos complectitur gradus, præcipuè tres illos, qui dicuntur Incipientium, Proficientium, ac Perfectionum. Et quamuis vltimi nomè suum ob suam maiorem excellentiam retineant: sed competit nihilominus alijs suo modo: quemadmodum dicimus perfectum puerum, perfectum iuuenem, perfectum virum: cum quisque eorum id totum habet, quod eius ætas requirit. & Apostolus in vna & eadem epistola fatetur, se *non esse perfectum*, & paulò post se ipsum numerat inter *perfectos*: quod explicat Sanctus Bernardus scribens ad quosdam Monachos: ab omnibus, inquit, vobis perfectio exigitur: licet non vniformis. Sed incipis: incipe perfectè; si iam in profectu es, & hoc ipsum perfectè age. Quæ autè perfectionis aliquid attigisti, quæ retro sunt obliuiscens, ad ea quæ sunt maioris gradus perfectionis te ipsum extende. Proloquium enim illud: dimidium facti, qui benè cæpit, habet, ipsa experientia, verum esse comprobatur. Propterea Sanctus Basilius inter alia consilia cuiusdam Monacho credita, illud posuit tanquam præcipuum, dicens: initio tuæ conuersationis ostende te virum; & contende vt sis de numero paucorum; & contende inter omnes eminere in sanctitate. Et quidam Sanctus Abbas quem refert Cassianus dixit cuidam Novitio: attende, quod fecerit *Deus* ex numero paucorum, & electorum: ne rigescas aut tepescas.

S. Tho. 2. 2.
q. 4. a. 9. &
q. 183. a. 7

a Phil. 1. 12.
15.
Ad Frag. de
monte Dei
c. c.
c. c.
c. c.
de de abdi
cassiane rer.
c. c.
Li. 4. c. 38.
c. c.
c. c.

b Mat. 20. 16

ob exemplum ac tepiditatem multorum; sed vine sicut pauci; ut dignis
 qui in regno cœlorum inter paucos computeris: scriptum est enim: *b*
sunt vocati pauci verò electi, quæ sententia allata fuit à Christo Domino
 strò ex occasione operariorum, qui diuersis horis diei, hoc est, diuersis
 vitæ ætatibus, venerunt ad laborandum in vinea; & licet omnes essent
 pauci tamen præ alijs sunt remunerati. Nam primi qui tempestine ven-
 runt, humana prudentia iudicantes: longum sibi tempus laboris super-
 se, cœperunt paulatim; & eodem modo tota die perrexerunt: vitina æ-
 tem, videntes breue superesse tempus laboris, cœperunt magno feruore
 cum eodem sunt progressi: ac propterea tantum ipsi vna hora laboris
 obtinuerunt: quantum alij, tota die. Religiosus enim eodem feruore, qui
 incipit, solet ut plurimum in reliquo vitæ progredi; ita ut si tepide incipit
 etiam progrediatur tepide; quod si cum feruore spiritus celeri passu in-
 facile poterit eundem in progressu conseruare. Nam: (vt Sanctus Bonau-
 tura ait) qui disciplinam religiosam in initio contemnit: valde difficile est
 postea amplectitur: & formam ac rationem vitæ, quam in Nonitatu ac-
 cipiunt, vix postea deserit. Hoc enim tempus est, quasi vitæ spiritualis
 titia; & quod in ea discitur, vsque ad lenectam perdurat, iuxta illud Salu-
 nis: *c* *Adolescens iuxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea: sed*
 dem gressu perget, quo cœpit. Estque aded manifesta huius rei experientia
 vt scribens Sanctus Bernardus ad quosdam Religiosos, qui ex ignauis ac
 pidis; facti erant valde feruentes, dixerit: *digitus Dei est iste, subtiliter*
 rans, suauiter renouans, salubriter mutans; non quidem de malis bono-
 de bonis faciens meliores. Nec minus mira, minusue iucunda ista promou-
 est, quàm illa mutatio: nisi quod multò facilius reperias multos seculares
 uerti ad bonum: quàm vnum quempiam de Religiosis transire ad meli-
 rarissima auis in terris est: qui de gradu, quem forte in Religione semel
 gerit: vel parum ascendat. It sapè (ait Cassianus) videmus carnales
 & mundanos homines ad feruorem vitæ spiritualis peruenire: & tamen
 nunquam ferè aduertimus, tepidos ac negligentes in hoc vitæ genere,
 ditatem ac negligentiam suam deponere.

In prol. spec. disciplina.

c Pro. 22. 6.

Epist. 97.

- » »
- » »
- » »
- » »
- » »
- » »

Coll. 4. e. 19

§. I.

EX PRÆDICTIS deducit Sanctus Ioannes Climacus, valde periculose
 esse, pugnas vitæ spiritualis tepide inchoare; & quasi prognosticari
 quod in eisdem succumbet, ac peribit. Qui enim in ipso ingressu quæ-
 etum se tradit ignauia; illa vires maiores semper acquirit: ipse verò quæ-
 die magis, quas habebat amittit, & in eam tandem incidit maledictionem

quam David imprecatus est montibus Gelboë, dicens: a montes Gelboë, nec
neque pluuia veniant super vos, neque sint in vobis agri primitiarum: qui scilicet
populos & piceos proferant fructus. Deus enim odit eorum tepiditatem;
propterea eos non visitat rore & pluuia donorum cælestium. Ideoque
quam ad fertilitatem peruenient primorum Religiosorum, qui eorum
Religionis fuerunt primitiæ; neque ad aliorum feruentium, qui in ipso in-
gressu sunt verè agri fecundi, reddentes Deo opulentas primitias, tanquam
milia certa copiosorum fructuum, quos in reliquis annis proferent.

Quare plurimum (ait idem Sanctus) refert inchoare valde feruen-
ter. Nam si postea eueniat aliquis torpor; memoria primi feruoris eum
erregit, & animum addit ad eum maiori diligentia reparandum. Et si me-
morat victoriarum, quas in suo obtinuit Tyrocínio: magnum id animum
addit ad pugnas postea occurrentes. quemadmodum David exiturus in
prælium contra Goliath, exstimulabat se memoria victoriarum, quas in
sua iuuetute obtinisset, *b contra leones & ursos aliquid tollentes de medio gre-*
gum. Cum igitur Nouitius in hoc stadium ingreditur, obtenta, vt supra dixi-
mus, insigni & gloriosa victoria de mundo eiusque rebus omnibus; æquum
est, vt se excitet, animum q; sumat ad magno feruore progredien-
dum. Nam qui eum adiuuit, vt primam obtineret; aderit etiam, vt plures ad-
huc magnæ gloriæ coronas in reliquis pugnis obtineat. Nec sine magno my-
stero refert S Ioannes in Apocalypsi, se vidisse Christum Dominum no-
strum sedentem super equum album, cui statim data fuerit preciosa corona:
c. Apoc. 6. 2. *quia cecidit vincens, vt vinceret.* In primo enim ingressu in mundum oēs suos
multes vicit: vt victoriam illam vsque ad eorum deuastationem prosequer-
etur, (quod suo loco explicuimus;) quo exemplo docuit nos: feruentem in
Religionem ingressum debere fieri, strenuè seipsum vincendo: inde enim
proveniet, vt semper victoriam prosequatur vsque ad vltimam, in qua re-
cipiat coronam. Et sæpe euenit, vt insignis aliqua de seiplo in vitijs obtenta
victoria, sufficiat ad magnum profectum Religiosi ipsius per totam vitam.
quia Deus Dominus noqter præclarum illud obsequium continuato illo fa-
uore remunerat, vt semper illi adsit ad perseuerandum, & progrediendum.
Quod licet obseruare in præclaris mortificationibus quas in suis initijs fe-
cerant Sancti Martinus, Benedictus, Franciscus, & alij. Ad hoc propolitum
confert plurimum, valde attentè perpendere vitam Patriarchæ Isaac, quem
Deus non minoris fecit, quàm Abrahamum, Iacobum, & alios Patriar-
chas, multa sacrificia ipsi offerentes: cum tamen Isaac non scribatur, a-
liquod obtulisse: non quidem, quod non obtulerit, etiam multa; sed
quod ad magnam eius sanctitatem ostendendam, satis erat heroica vi-
ctoria, quam de se ipso, cum iuuenis esset, obtinuit; dum se absque vlla

Imprecatio
Davidis.
a 2. Reg. 1. 21

b 1. Reg. 17. 14

c Apoc. 6. 2.

Tom. 1. Tra
2. c. 6.

Victoria
Isaac.

resistentia patri suo Abrahamo obtulit, ut sacrificaretur, iuxta Dei mandatum. Cuius exemplum docet nos gloriosissimum ac feruentissimum vite spiritualis initium esse, ut quis se promptum offerat ad ipsam mortem, si opus fuerit, subeundam, obedientiae causa, ut postea dicitur.

AD HÆC omnia denique inuitat, iuuatque plurimum gratia diuinæ vocationis, quæ solet in ipsis initijs omnes vitæ Religiosæ difficultates expedire; taliaque in eius exercitijs solatia conferre, ut facillimè ac iucundissimè ea aggrediatur ipse vocatus. Quare nec tempus, nec opportunitas aptior est ad feruorem spiritus, quam sine primi dies huius conuersionis, quam vocamus tyrocinium, siue Novitium. Sunt enim hi dies ijs similes, quos Sanctus Iob vocat *dies adolescentiæ suæ*: quando secreto Deus erat in tabernaculo eius: quando erat Omnipotens cum eo; quando lauabat pedes suos butyro, & petra fundebat ei rumicem. In hoc enim tempore solet Deus teneras animas frequentius visitare, & in secreto cordis inspirationibus suis Sanctis alloqui, suaque omnipotentia ad honorum operum executionem & exercitationem adiuuare earum quæ inordinatos affectus blandis vntionibus curare. Petra enim illa, quæ Christus est, in oratione ac diuinarum eius mysteriorum meditatione copiosam valde communicat oleum deuotionis, & abundantiam celestium consolationum. Quæ vntione omnia illis redduntur facillimè proinde est facile, bonam contrahere consuetudinem, quæ possit per totam vitam durare. Quamobrem in Canticis exhortatur Deus animam religiosam, ne opportunam hanc occasionem elabi sibi permittat; sed feruorem nouæ vitæ principio in ea festinet. Iam enim (ait) *est hyems transitu vitæ letalis; imber tempestatum & tentationum, quæ ingressum Religionis tardabant, abest, & recessit: flores primi veris apparuerunt in hac Tyrocinii terra: tempus putationis aduenit: ut excessus abscindas, quos in seculo habebas; & omnia superflua huius vitæ, & multa etiam licita, mortificatione præscindas: flores optimorum desideriorum apparuerunt: qui partim morum fructuum sunt quasi prænuncij. Neque in floribus sistitur: iam enim, quasi ficus, protulisti grossos tuos dulcissimos, etiam cum spe, quod in fructum produces copiosiores: iam tanquam vinea florens deorsum odorem in exempla scilicet magna aedificationis dantis alijs. Contende igitur se hinc, & in his exercitijs perseverare, ut felix hoc primum veris feruorem sequatur autumnus, & tyronis statum sequatur etiam status viri valde perfecti.*

PERAPRETIVM tamen est bene intelligere tutiorè & excellentiorè religiosæ vitæ cū feruore auspiciandæ modum; duobus, n. n. o. d. s. m. l. i. g. i. p. o. t. e. s. t. p. e. r. f. e. c. t. o. & i. n. g. r. e. s. s. u. s. i. n. e. a. P. r. i. m. u. s. e. s. t. c. ū. a. s. p. i. c. i. t. u. r. o. r. n. a. t. a. v. i. t. a.

d Iob. 29. 4.

e Cant. 2. 11

suorum ac delictis, ei in centuplo (cuius superius meminimus) promissus: quod Deus tyronibus præbet degustandum, ut maiori animi conatu eam querere incipiant. Sed hic modus non aded est tutus, neque perfectus: sed quod nec sit probatus, nec exercitatus tentationibus & afflictionibus, quas crux Christi secum adfert: In qua humilitas, & patientia discitur, & fidelitas, fiducia, & charitatis præstantia manifestantur. Quamobrem ita Deus disponit: ut quo tempore primū hoc ver aded iuvene floret; & cum illi Tyrones maximè essent in sua vocatione contenti: ex tempore tempestates oriantur, nebulae, atque glacies, quasi in seuerissima hyeme: subtrahit enim ipse non nihil caeleste lumen, quo illos recreabat; ac deuotionem lenibilem, quæ animum illis addebat; imò & potestatem Dæmoni facit, ut reuocet tentationes, quas ante ingressum in Religionem adhibuerat; inferatque eis tedium rerum, quæ in eas sunt; ac in memoriam reuocet delectationem, ac recreationem, quam in rebus seculi habere solebant: ac difficultates magnas in progressu vitæ aded seque eis constringat. Quod totum Deus permittit, non ut eos reprobet; sed ut exerceat, ac probeat: ne tutos se esse reputent; sed profundius in humilitate, patientia, solidisque virtutibus proficiant. Speciatim etiam, ut ipsam perfectionem secundo alio modo excellentiori, magisque heroico aggrediantur: aspicientes eam, & amplectentes propter bonitatem & sanctitatem, quam in se habet, exutam omni solatio lenibili; indutam verò amaritudinibus, & afflictionibus, quas Christi crux secum adfert; & cum desiderio ipsum in eis imitandi, reijcipientes huiusmodi solatia in alteram vitam, & in supremam ipsius Dei providentiam. Quæ non obliuiscitur eorum, quos aded resignatos videt ac feruentes: sed potius in iustis a persecutionibus largitur centuplum cum summa in eisdem oblectatione, quemadmodum refert S. Marcus ipsum promississe: aut ita rem disponit, ut hyemis frigora, & amaritudines cessent; redeant verò flores ac delectationes, ut nouum recipiant animum. Quamuis paulò post tentatio redeat: ne adeo securi vniquam sint ut locum dent negligentie.

Hoc totum mirificè explicauit S. Gregorius in illa verba, quæ dixit quibusdam amicis ipsi loquens, postquam varias probationes retulisset, quibus Deus suos feruus exercet: quorum verborum hic fuit finis: *hæc omnia operatur Deus in vobis per singulos; ut reuocet in mas eorum a corruptione, & illuminet luce viuentium.* Sed quæ tres vices sunt hæc? inquit S. Gregorius, nisi tria tempora eorum, qui conuertuntur ad Deum: in quibus ille varijs eos tentationibus exercet, initio scilicet, medio ac fine vitæ eorum. Sed in eadem conuersione tres solent esse euentus. Primùm enim sunt suauitates, ac iucunditates spiritus; deinde sequuntur tentationes ac pugnae; ac tandem perfectioni plenitudo in omnibus virtutibus. Initio est iucunditas cogitola

Dæmon
tætationes
renouat.

a Ma 10, 30
Pro per
secutionibus
centuplum
Deus red
dit.

Lib. 21. mo.
cap. 7.
v. 10. 13. 19

tionum: qua Dominus intercipit tentationes, ne illi fiant pusillanimes, & redeant ad seculum, quemadmodum refert Scriptura sacra, quod quando Deus eduxit filios Israël ex Ægypto, *non eos duxit per viam terræ Philistinæ, ne forte poeniteret eos, si vidissent, aduersum se bella consergere, & reuenterentur in Ægyptum.* Postquam autem diuinæ suauitatis dulcedinem degustarunt, permittit, Tentationes exurgere; ne se reputentiam perfectos; sed agnoscant, se in initio tanquam infantulos esse tractatos: quos Deus suarum consolationum lacte recreauit, Expediebat verò, eos ab lactare; panemq; com cortice, & solidum cibum portigere: vt in vitos fortes euaderent. Quod in tentationis amaritudine delipere sibi videatur spiritus cibi, quos antea dices reputabant: ne tamen animum abiciant, aut diffidant: nam, vt dicitur in *Job, d. Dominus faciet, vt reuertantur ad dies adolescentiæ suæ, & videbunt locum eius in iubilatio.* Et hac via, virtutum omnium perfectionem consequentur; ac centuplum, quod est earum præmium. Euenit Tyronibus Religiosis, quod Israëlitis lætis & gaudentibus, quod de Pharaone totoque eius exercitu triumphassent: sed cum in cœpto itinere pergerent, prima statio (vt supra diximus) fuit in e *Mara*, quod significat amaritudinem: eo quod aquæ illic essent amara: quas non poterant bibere, etiamsi valde aliâs sitirent. Sed non defuit prouidentia diuina, quæ ostendit Moysi lignum tantæ virtutis, quod cum Moyses misisset in aquas, in dulcedinem verse sunt. Et progredientes in eodem itinere, aliam fecerunt stationem in *Elim*, vbi, pro vno fonte aquæ amaræ, inuenerunt duodecim fontes aquarum dulcium, & septuaginta palmarum, quibus comederunt ac biberunt, quantum vouerunt. Hoc idem ait sanctus Hieronymus, geri in vita spirituali; cum Religiosus mundum omnino deseruit, & innumeros hostes, exitum illum impediens, superauit. Nam incipiens iter suum secundo vento, magnaque sua consolatione: ex tempore videt se in *Mara*, amaritudinibus vndique septum nullum in Religiosis exercitijs solatium inueniens, quæ amara & insipida illi videntur: nec vires habet, vt illa deglutiat. Sed tanta est Dei benignitas, vt in his angustijs constituto, radio cœlestis suæ lucis admirabilem ostendat virtutem ligni sanctæ Crucis: quam ipse Christus Dominus portauit, & in ea mortuus est: cuius memoria & exemplo amarum conuertitur in dulce; & perleuetur in suis exercitijs, occurrunt copiosi aquæ viarum fontes, dulcesque multarum palmarum fructus, ob fauores ac delicias cœlestes, quas victorijs suis obinet. Si igitur incipere cupis iter tuum feruenti quodam principio, hoc tibi ob oculos proponas, certoque persuadeas: te non venire ad Religionem, vt in ea lætus sis, ac hilaris: sed, vt pœnas & molestias sustineas; nec vt semper pace fruaris; sed, vt graue sustineas bellum, pergens continuè per angustam obseruantia Religiois semitam; & ingrediens per angustam propriæ mortificationis

e Exo. 13. 27

d Job. 33. 25

e Exod. 15.
31. 7eEpist. ad Fa.
biolam de
42. mansoBenignitas
Dei.Memoria
crucis.

cationis portam etiam si valde amaram: neque enim alius est ad æter-
 nam vitam & Euangelicæ perfectionis celsitudinem aditus: nec medium
 efficacius ad latitudinem, cordisque dilationem ipsam ingredientibus & se-
 quentibus pronissam assequendam. Cogita, magni consilij Angelum tibi
 dicere. quod alter Angelus dixit Eldræ: *Mare positum est in spatiofo loco, ut*
est altum & immensum: erit autem ei introitus in angusto loco positus, qui igitur
ingredi voluerit mare, si non transierit angustum, in latitudinem eius quomodo ve-
nire poterit? item ciuitas est edificata, & posita in loco campestri: est autem plena om-
niam honorum introitus eius angustus, & in præcipiti positus: ut esset a dextris qui-
dem ignem, a sinistris aqua alta: semita autem est una sola inter eos posita, hoc est,
inter ignem & aquam: ut non capiat semita, nisi solummodo vestigium hominis, si
autem dabitur ciuitas homini in hereditatem, si nunquam antepositum periculum
pertransierit: quomodo accipiet hereditatem suam? Huiusmodi igitur est vita
 æterna, & Euangelica perfectio: quam sectatur vita Religiosa cuius ingres-
 sus valde est angustus, & lapsibus, ac præcipitijs in extrema vitiosa ex-
 positus, impellente præcipue Sathana ad calum in ea. Transitus autem est
 in medio ignis & aquæ, omnium scilicet tribulationum & tentationum,
 quæ sunt in arcta via, quam Christus Seruator noster calcavit: ut ipsius dis-
 cipuli (vt ait S. Petrus) *sequerentur eius vestigia*, non declinantes ad dexte-
 ram, nec ad sinistram. Quare qui ingenuè ac fortiter constituerint, per fre-
 tum hoc transire: peruenient ad latitudinem supernæ huius ciuitatis, in
 qua fruuntur omnibus bonis, quibus licebit vota ac desideria sua omnia
 explere. Quamuis autem maior latitudo & saturitas sit in cælo: habent
 nihilominus etiam in hac vita suas latitudines & saturitates: quia post de-
 lationes sequuntur solatia; & post angustias accedunt leuamina & tran-
 quillitas. Iuxta illud Davidis: *g Transiimus per ignem & aquam: & eduxi-*
mus non refrigerium. Neque absque mysterio meminit harum rerum, quæ
 sunt elementa, quibus res immundæ ac lordidæ mundantur & purifican-
 tur. Ac propterea Deus olim iubebat: *h aurum & argentum, & omne quod*
potest transire per flammam, igne purgandum. Quidquid autem ignem non potest su-
stineri, aqua expiationis esse mundandum. Vt intelligeremus: omnes calamita-
 tes, & huius vitæ tentationes, quæ iustis & electis eueniunt, eò tendere:
 vt ipsi ab omnibus suis vitijs & imperfectionibus expiantur. Qui fortissimi
 sunt, transeunt per ignem grauissimarum tentationum; debiliores autem,
 qui eas ferre non possunt: transeunt per alias leuiiores; & qui magis sunt in-
 ignes, etiam vitæque sustinent: finis tamen ac terminus omnium est vitæ
 perfectæ refrigerium: quæ instar immensæ maris ampla est ac dilatata perfe-
 ctæ Charitatis latitudine, quæ Diuinitatis, cui est vnita, proprietates induit.
 Denique ad inchoandum huiusmodi feruorè, refert plurimum, frequente

Iesum

Ez. Esd. 7. 1

1. Petr. 1. 7. 1

g Psal. 65. 12.

h Nu. 31. 23.

Omne igne & aqua mundantur.

Cap. 5.

Nm. 13. 31.

k. cap. 14. 7.

scriptum tentare, modis & rationibus supra indicatis: ita tamē, ut cum repugnantiā aliquā, aut difficultatē aduertent, quæ perfectionē impedit, contra generoso ac robusto eam aggrediantur, ut vincat. Non debes esse licet decem illi exploratores ad terram Promissionis missi, qui solo aspectu habitantium in ea tantum conceperunt timorem, ut dicerent: *i Nequaquam ad hunc populum valemus ascendere quia fortior nobis est*: & ita populum scandalizarunt, ut cogitaret melius esse reverti in *Aegyptum*: sed potius imitari debes reliquos duos qui cum eisdem missi fuerant, *k. Josue & Caleb*, qui contra tantum animi & fortitudinis receperant, ut populum exhortarentur & animarent ad insigne illud cæptum viriliter aggrediendum, in virtute Dei, cum certa spe victoria. Cum igitur mente & cogitatione aspexeris religiose vias difficultates: non debes paulillo esse animo: neque enim tu es, qui sis eas devicturus; sed ipse Deus, in quo fiduciam tuam debes collocare: cuius omnipotentia debes te ipsum animare; totumque tuarum potentiarum & sensuum populam excitulare, ad huiusmodi tuos hostes aggrediendos, cum certa spe, quod victor sis euasurus.

CAPVT X.

PRÆCIPVÆ VIRTUTES IN QUIBUS FERVOR *Perfectionis* Typorum consistit: & quibus illis donibus ornati esse debeant, ut ad Professionem & vota Religionis admittantur.

FYRONES, qui vitam novam magno fervore ac perfectione capiunt auspiciari: merito debent suos oculos conijcere in perclarum quoddam eius exemplar, quod Ieremias Propheta depinxit, cum iuuenem quendam instrueret in rebus omnibus quæ ad Divini obsequij Professionem spectant: respiciebat enim ille (scilicet S. Hieronymus) Prophetico spiritu Evangelicam perfectionem, quam primævani Christiani erant sectaturi; & quam nunc Religiosi sectantur. Ita igitur loquitur: *a Novi diluculo, multa est fides tua. Pars mea Dominus, dixit animam propterea expectabo eum. Bonus est Dominus sperantibus in eum, anima querens Dominum. Bonum est pro astitolari cum silentio salutare Dei. Bonum est viro cum portu avertenti ab adolescentia sua. Sedebit solitarius, & iacebit: quia lenavit se super se. Ponet os suum quæ suum, si foris sit spes. Dabit percussenti se maxillam, sicut abitur opprobrii.* Verba hæc summa quedam sunt Religiosorum exercitiorum à principio Vocationis usque ad eius cultum. Quæ etsi ad vitam dirigantur, non proprie ea excluduntur femina: quia in eis significatur virilis animus, ad egregium facinus adeo necessarium siue in viro sit, siue in femina; siue iuvenis, siue

a Th. 1. 1. 2.
Euangelica
perfectio
primorum
Christianorum.